

[Statsministeren.]

erklæret: vi ønsker ikke valg, vi ønsker at gå forhandlingsvejen, så spørger jeg: Er det på denne baggrund berettiget af 40 pct. af folketingets medlemmer at opretholde strejkeparolen? Det er det, diskussionen drejer sig om.

Ja, jeg skal ikke føre nye momenter ind i diskussionen. Jeg er ked af, at venstre og konservative ikke har sagt lidt tydeligere, hvad de egentlig vil fremover, men alligevel mener jeg, at de faldne udtalelser har bragt lidt større klarhed over partiernes stilling, end vi havde, før vi startede diskussionen om programmerklæringen. Vi har gennem denne programmerklæring klargjort vor politik. Jeg gentager, at vi er os bevidst, at vi er en mindretalsregering, og at vi — naturligvis under den udtrykkelige forudsætning, at der vises os den samme parlamentariske fair play, som vises alle andre regeringer — er rede til et fordomsfrit samarbejde med alle demokratiske partier. Jeg tror personlig, at der i meget, meget brede kredse i det danske folk efter den seneste tids forsøg på at skabe en lidenskabelig og dybtgående politisk strid virkelig er en forventning til folketinget om, at man nu i vinter går i gang med et ærligt forsøg på at løse de store økonomiske og sociale problemer, der ligger til løsning, og som et alt overvejende befolkningsflertal venter skal blive løst, og jeg tilsiger regeringens redebonne vilje til — jeg gentager det — i et fordomsfrit samarbejde at søge problemerne løst.

Forsvarsministeren (Rasmus Hansen): Idet jeg henviser til statsministerens gengivelse af et afsnit af den artikel, som det ærede medlem hr. Poul Møller har skrevet i „Nationaltidende“ som bladets politiske redaktør, og hvori det ærede medlem forkyndte, at der ikke kunne være tale om, at man fra konservativ side undtog forsvarets anliggender fra den sabotage, som man fra konservativ side havde iværksat overfor den nuværende regering, skal jeg iøvrigt gøre et par bemærkninger til det ærede medlem hr. Carsten Raft.

Det ærede medlem var inde på spørgsmålet om mine følelser. Jeg ønsker i den anledning at sige, at det aldrig har været og aldrig kan blive min opgave at deltage i

konservative politiske manøvrer mod socialdemokratiet, heller ikke når forsvarets anliggender inddrages i disse manøvrer. Når det ærede medlem talte om mine følelser og om, hvad jeg har på bunden af mit hjerte, skal jeg svare det ærede medlem, at han skal ikke være i tvivl om, at der på bunden af mit hjerte ikke er nogen som helst respekt for den måde, hvorpå man fra konservativ side i de sidste uger har behandlet forsvarets anliggender — og det kan også være mit svar til nogle af de betragtninger, som det ærede medlem hr. Aksel Møller har anstillet.

Der har udenfor denne sal været gjort forsøg på at få rejst en diskussion om forsvarsstyrelsens beføjelser. Det ærede medlem hr. Carsten Raft og også det ærede medlem hr. Aksel Møller har været inde på dette spørgsmål. Jeg vil i den anledning gerne minde om, at da man i sin tid forhandlede om oprettelsen af en forsvarsstyrelse, som skulle koordinere de militære anliggender her i landet og give forsvarsministeren råd, var der her i salen meget alvorlige betænkeligheder ved en sådan oprettelse, fordi man frygtede for, at denne styrelse på et eller andet tidspunkt ville misforstå sin opgave og betragte sig som et organ, der var sideordnet med landets regering. Det har aldrig været meningen. Det har altid været meningen, at forsvarsstyrelsen og forsvarschefen skulle koordinere visse bestræbelser indenfor forsvaret, skulle føre tilsyn, men indenfor de rammer, som blev fastsat af folketinget og landets regering. Forsvarsstyrelsen har et krav på at blive hørt i militære anliggender, og den bliver også hørt. Men den har ikke nogen sinde fået brev på, heller ikke i landets lovgivning, at de synspunkter, som man måtte anføre fra forsvarsstyrelsens side, skulle være retningsgivende for, hvad der skal ske her i landet, heller ikke på det militære område. Forsvarsstyrelsen kan give sine råd, den kan udtale sine synspunkter; men til syvende og sidst er det landets regering — således som det er bestemt i loven — der via forsvarsministeren tager stilling på landets vegne, det er regeringen, som, når den har fået de militære råd, vurderer dem under hensyntagen til landets samlede situation, bl. a. under hensyntagen til, hvad landets øko-